

SPOLEČNÝ ZPRAVODAJ ŽDÁRSKÝCH FARNOSTÍ

VÁNOCE
2017

Osobní i světové dějiny
mohou být tvořeny ve tmě zloby, nenávisti,
pýchy, strachu, netečnosti.

Mohou být ale také tvořeny
ve světle lásky Boha
darované v Ježíši Kristu.

*K radostnému prožití času,
kdy si narození Ježíše Krista připomínáme,
i všech dnů roku, do kterého vstupujeme,*

Vám žehná

+ Vojtěch Cikrle

*Vojtěch Cikrle
diecézní biskup brněnský*

Brno, Vánoce 2017

Milí přátelé, bratři a sestry,

před několika týdnů jsme prožili krásnou pout' do Svaté země: kvůli levnějšímu ubytování a záměrné podpoře palestinských křesťanů jsme nejvíce času trávili právě v Betlémě: již první den jsme se – unavení a pozdě večer – vydali přes půl města k bazilice Narození Páně a modlili se růženec.

Když jsme se tam vrátili druhý den a vstoupili plni očekávání do chrámu, hned za vchodem jsme uvízli v dlouhé frontě čekajících lidí. Stejně jako my se chtěli v kryptě dnešní baziliky dotknout místa, kde se podle tradice narodil Pán Ježíš. Kaple Narození je ale malá a sestupuje se tam po úzkém schodišti, proto nezbyvá než čekat a čekat...

Sotva ale člověk vytáhne růženec, přijede zájezd ruských turistů a začíná boj o místa ve frontě. Vzápětí zase školní výlet, který má přednost, a tak se cesta ke stříbrné hvězdě na mramorové podlaze opět zastaví... A sotva se začneme krůček po krůčku posouvat, přijde výprava ze země východní Asie, a protože se na svět nedívají očima, ale objektivem fotoaparátu a hledáčkem mobilů či tabletů, fronta musí unést další prověrku trpělivosti.

„Pane, mám já tohle zapotřebí? Nebude Ti milejší moje tichá modlitba, třeba v atriu u sv. Kateřiny? Je to přece hned vedle...?“ Říkám si s ulehčením: „Vždyť jsem tam dale už byl před pár lety...“

Jenomže co když ty dvě hodiny čekání ve frontě mají stejný význam jako maličký portál u vstupu, do něhož se dá jít jen s hlubokou úklonou? Totiž jako čas očisty a cesta pokory a trpělivosti. „Dobrá, vytrvám...!“

Letos se adventní fronta k Ježíškovým jesličkám zkrátí na pouhých 22 dní. Přiznám se, že vůbec nevím, o čem zpívá Miro Žbirka ve své slavné písni, ale první slokou se dá docela dobře popřát k letošnímu mimořádně krátkému adventu:

*...už len 22 dní
prosím nezabudni,
že sa blíži
deň, keď zazvoní zvon
a tam stáť bude on na prahu...*

Požehnaný Advent a pokojné Vánoce.

*P. Vladimír Záleský
P. Blažej Hejtmánek*

FARNOST SVATÉHO PROKOPA ŽDĚAR NAD SÁZAVOU I

Roráty v adventu:

- Po 4. listopadu až so 23. prosince:
Denně kromě neděle rorátní mše svatá v 6:30,
v sobotu v 7:30 se světelným průvodem.

Svátost smíření:

- Pondělí 18. prosince:
9:00–12:00, 14:00–19:00 (více zpovědníků).
- Pátek 22. prosince: 16:00–18:00

Mše svaté o Vánocích:

- Neděle 24. prosince – 4. neděle adventní, Štědrý den:
7:30 a 10:30 Mše svatá ze 4. neděle adventní.
16:00 Vigilie slavnosti Narození Páně pro rodiče s dětmi (zpívá dětská schola).
24:00 Půlnoční mše svatá. *Jakub Jan Ryba: Hej, mistře (Chrámový sbor sv. Prokopa a orchestr ZUŠ).*
- Pondělí 25. prosince – slavnost Narození Páně: 7:30, 10:30 a 18:00.
10:30 *Jakub Jan Ryba: Hej, mistře (Chrámový sbor sv. Prokopa a orchestr ZUŠ).*
- Úterý 26. prosince – svátek sv. Štěpána: 7:30 a 10:30.
7:30 *Doprovází rytmická schola sv. Prokopa.*
- Neděle 31. prosince – svátek svaté Rodiny: 7:30, 10:30 a 16:00.
16:00 Mše svatá na poděkování za uplynulý rok a s prosbou o požehnání.
- Pondělí 1. ledna 2018 – Matky Boží, Panny Marie: 7:30, 10:30, 18:30.
- Sobota 6. ledna 2018 – slavnost Zjevení Páně:
8:00 Mše svatá ze slavnosti Zjevení Páně s žehnáním vody, kadidla a křídý a požehnáním koledníků.
18:00 Mše svatá s nedělní platností ze svátku Křtu Páně.
- Neděle 7. ledna 2018 – svátek Křtu Páně: 7:30, 10:30 a 18:00.
V ostatní dny platí obvyklý pořad bohoslužeb.

FARNOST NANEBEVZETÍ PANNY MARIE ŽDÁR NAD SÁZAVOU II

- **Sobota 9., 16. a 23. prosince:**
Rorátní mše svatá s průvodem dětí v 7:30 hodin.
- **Neděle 13. 12. – 3. neděle adventní:**
Od 13:30 do 16:00 předvánoční svátost smíření.
- **Neděle 24. 12. – 4. neděle adventní, Štědrý den:**
9:00 mše svatá, betlémské světlo.
21:00 Vigilie slavnosti Narození Páně („půlnoční“).
Jiří Teml: Září hvězda nad Betlémem (chrámový sbor Fons s orchestrem).
- **Pondělí 25. prosince – slavnost Narození Páně:**
9:00 Mše svatá. *(Vánoční zpěv lidu).*
Od 14:00 do 16:00 jsou otevřeny bazilika a Zelená hora pro veřejnost.
- **Úterý 26. prosince – svátek sv. Štěpána:**
9:00 Mše svatá v bazilice Nanebevzetí Panny Marie.
Od 14:00 do 16:00 je otevřena Zelená hora pro veřejnost.
- **Středa 27. prosince – svátek sv. Jana Evangelisty:**
17:15 Mše svatá s žehnáním svatojánského vína.
- **Neděle 31. prosince – svátek svaté Rodiny:**
9:00 Mše svatá s obnovou manželských slibů a modlitbou za rodiny.
23:00 Mše svatá s poděkováním za uplynulý rok a prosbou za nový rok 2018 v poutním kostele sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře.
- **Pondělí 1. ledna 2018 – slavnost Matky Boží, Panny Marie:**
9:00 Mše svatá. *Světový den modliteb za mír.*
- **Sobota 6. ledna 2018 – slavnost Zjevení Páně:**
16:30 Mše svatá s žehnáním vody, kadidla a křídý na Zelené hoře.
- **Neděle 7. ledna 2018 – svátek Křtu Páně:** 9:00 Mše svatá.
Jakub Jan Ryba: Hej, mistře (Sbor sv. Prokopa, orchestr ZUŠ).
V ostatní dny platí obvyklý pořad bohoslužeb.

DOPROVODNÉ KULTURNÍ PROGRAMY OBOU FARNOSTÍ

Čtvrtek 7. až neděle 17. prosince, Městské divadlo

Ostrov pohody barokní

20. jubilejní ročník tradiční předvánoční akce.

SOBOTA 9. 12. 2017 – BATYSKAF

20:00 – PETR VÁŠA – večer fyzického básnictví (průřez autorovou tvorbou)

NEDELE 10. 12. 2017 – MĚSTSKÉ DIVADLO

14:00 – BUBNUJEME NA VÁNOCE – Na djembe zahrají žáci a učitelé 3. ZŠ

14:15 – NAD BETLÉMEM SVÍTÍ HVĚZDA – Vánoční příběh o putování Josefa a Marie do Betléma a o narození Ježíška. (Divadlo eMILLion, Větrný Jeníkov)

15:15 – PLAVÁČEK – pohádka „Tři vlasy Děda Vševeda“. (Divadlo ELF, Praha)

16:30 – POHÁDKY ZE ŠPALÍČKU – BUDULÍNEK a ČERVENÁ

KARKULKA – Pohádky pro nejmenší. (KDS Effrenata, Žďár nad Sázavou)

PÁTEK 15. 12. 2017 – MĚSTSKÉ DIVADLO

19:30 – Cesta vlakem do Ulan-Ude a zase zpátky – beseda

SOBOTA 16. 12. 2017 – MĚSTSKÉ DIVADLO

14:00 – TISÍC ANDĚLŮ – Zpívání žáků 4. ZŠ

14:15 – VÁNOČNÍ HRA aneb CO ANDĚLÉ ZVĚSTOVALI Poetická hra dvou popletených andělů, kteří zvěstují narození Ježíše v Betlémě. (Divadlo KUFR, Brno)

15:15 – JAK SE JÍRA MLYNÁŘEM STAL – Veselá loutková pohádka o zamilovaném vodníkovi a statečném Jírovi. (Loutkové divadlo Dokola, Tábor)

16:30 – PRINCEZNA NA HRÁŠKU – Známa pohádka o zkoušce, zda je princezna pravá či falešná. (Dřevěné divadlo, Nové Město na Moravě)

17:15 – STRÍPKY FOLKLORU – Vystoupení souborů Kamínek, Rozmarýnek a Bystrinka v doprovodu Horácké muziky (Žďár nad Sázavou)

NEDELE 17. 12. 2017 – MĚSTSKÉ DIVADLO

14:00 – VÁNOCE V MODRÝCH DŽÍNÁCH – Vystoupení pěveckého sboru Blue Jeans – žáků a učitelů 2. ZŠ

14:15 – BETLÉM aneb PUTOVÁNÍ ZA HVĚZDOU – Adaptace klasického biblického příběhu o hvězdě zvěstující příchod Mesiáše. (Divadlo Koráb, Brno)

15:45 – KABINET LÉTAJÍCÍCH ÚŽASNOSTÍ – Artista Vojta Vrtek předvede žonglérské techniky, až se nám bude tajit dech... (Kejklířské divadlo, Doudleby)

17:00 – ZPÁTKY DO BETLÉMA – Společně prožijeme prastarý příběh o narození Ježíška. (TEÁTR Pavla Šmída a kejklíře Vojty Vrtka, Hosín)

Mezi představeními bude ve foyer barokní dětská dílna. Vstupné dobrovolné!
www.ostropohody.cz.

Středa 13. prosince v 19:00, kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře

Slavnost světla

Svátek sv. Lucie si připomeneme slavností světla. Po průvodu v ambitech se svícemi následuje koncert mužského pěveckého sboru Vocatus Ecumenicus.

Sobota 16. prosince v 18:00, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

Ite, missa est

Adventní barokní koncert dětského pěveckého sboru Žďáráček pod vedením Mgr. Pavla Schmidta a Mgr. Dany Foralové s vystoupením tanečnic z farnosti.

Sobota 16. prosince 19:00 – 21:00, kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře

Nikodémova noc

Příležitost k modlitbě, ztišení, svátosti smíření nebo rozhovoru s knězem. Zároveň lze využít k předvánoční svátosti smíření.

Úterý 19. prosince v 16:00, Náměstí Republiky

Živý betlém

V mrazivém odpoledni znovu ožívá biblický příběh o narození Spasitele. Hrají a zpívají herci ze žďárských církevních škol a obou farností.

Pondělí 18. prosince až neděle 31. prosince od 9:00 do 17:00, kaple sv. Barbory

Výstava betlémů

Farnost svatého Prokopa Vás zve na vánoční výstavu betlémů. Výstava potrvá od **18. do 31. prosince 2017** v kapli svaté Barbory. Otevřeno bude denně **od 9 do 17 hodin**. K vidění budou betlémy papírové, perníkové, dřevěné, keramické, textilní a z lega. Staré, klasické, ale i netradiční a moderní.

Sobota 23. prosince po rorátní mši svaté, kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře

Stavění městského betléma

Společně s dětmi letos vystavíme vyřezávaný žďárský betlém na Zelené hoře. Po poslední sobotní rorátní mši svaté přejdeme s dětmi na Zelenou horu, kde již na nás budou čekat postavy vyřezané farníky v minulých letech.

Neděle 24. prosince od 7:00, kostel sv. Prokopa,
a neděle 17. prosince 9:00, bazilika Nanebevzetí Panny Marie a sv. Mikuláše

Betlémské světlo

Ekumenická bohoslužba při příležitosti převzetí Betlémského světla ve Vídni se uskuteční v sobotu 16. prosince 2017. Pro Betlémské světlo se z Brna vydají skauti, kteří jej dopraví do České republiky. V neděli 17. prosince 2017 za spolupráce dalších skautů rozvezou Betlémské světlo vlaky po naší vlasti. V našich kostelích si pro betlémské světlo můžete přicházet po celý Štědrý den.

Římský papež Urban II. (1088–1099) vyzval ve své době evropské rytíře, aby zorganizovali válečnou výpravu do Palestiny a osvobodili především Betlém a Jeruzalém – rodiště a hrob Ježíše Krista. Podle červených křížů, které si připěvňovali na oděvy, se jim proto začalo říkat „křížáci“. Na výpravu se dalo najmout i několik mládenců z Florencie. Jeden z nich při odjezdu přísahal, že když výpravu přežije a vrátí se, donese do rodného města plamínek ohně z věčného světla, které hoří v betlémské bazilice. Málokdo mu tehdy věřil. Po několika letech, těsně před Vánocemi, se před branami města objevilo několik otrhaných a zubožených postav, v jejichž čele šel jeden s hořící svící. Těžko v nich Florentinové poznávali svoje syny, kteří před lety odešli z domova do války proti mohamedánům. Všichni ale přísahali, že plamínek na svíci, kterou nesli, je skutečně přímo z Betléma. Ochránili ho v každém počasí, vezli ho po souši i po moři, jen aby splnili svůj slib. Ve středověku to tak bylo první a zároveň poslední Betlémské světlo.

Další informace www.betlemskesvetlo.cz.

Neděle 24. prosince v 17:00 hodin, věž kostela svatého Prokopa

Troubení koled z věže kostela svatého Prokopa

České koledy zazní v podání trubačů oděných v historických barvách města a uvedou nás do slavení vánočního tajemství.

Neděle 24. prosince ve 24:00 hodin, kostel svatého Prokopa

Pondělí 25. prosince v 10:30 hodin, kostel svatého Prokopa

Neděle 7. ledna v 9:00 hodin, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

Jakub Jan Ryba: Hej, mistře

Chrámový sbor sv. Prokopa letos nastudoval Rybovu pastýřskou mši vánoční Hej, mistře. Zpěváky jako každoročně doprovodí orchestr učitelů ZUŠ.

Pondělí 25. prosince v 14:30 hodin, kostel svatého Prokopa

Jesličková pobožnost v kostele svatého Prokopa

Nejen pro děti a mládež farnosti s dětským divadlem Okradení králové a zpěvem scholy sv. Prokopa.

Úterý 26. prosince v 14:00 hodin, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

Modlitba dětí u jeslíček v bazilice

Pásmo koled a modliteb se scholou, scénka dětí a modlitba tancem u jeslíček v klášterní bazilice.

Úterý 26. prosince v 17:00 hodin, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

Koncert chrámového sboru FONS: Zpívej v čase vánočním

Na tradičním vánočním koncertu Chrámového sboru FONS „Zpívej v čase vánočním“ zazní Česká mše vánoční Jiřího Temla Září hvězda nad Betlémem, věnovaná chrámovému sboru FONS. Jako host vystoupí Iva Schlosserová. Můžete se také těšit na vánoční koledy z barokních kancionálů a další skladby. Koncert doprovází Komorní orchestr ZUŠ Fr. Drdly. Vstupné dobrovolné.

Sobota 30. prosince v 16:00 hodin, kostel svatého Prokopa

Vánoční koncert pěveckého sboru Svatopluk

Letos i pěvecký sbor Svatopluk ctí Rok baroka, a tak na našem vánočním koncertě zazní Gloria od Antonia Vivaldiho a další barokní skladby. Sbor bude doprovázet smyčcové kvarteto složené ze členů orchestru Janáčkova divadla v Brně. Diriguje Zdeněk Kužela, akci podpořilo Město Žďár nad Sázavou, vstupné 80 Kč.

Středa 27. prosince až neděle 31. prosince 11:00–15:00, Zelená hora

Komentované prohlídky na Zelené hoře (se žďárským betlémem)

Od 27. prosince do 30. prosince je možnost navštívit kostel s komentovanou prohlídkou. Zvýhodněné vánoční vstupné. Osoba s trvalým pobytem ve Žďáru nad Sázavou, která bude doprovázet platícího návštěvníka, má vstup zdarma.

PŘEHLED NEJBLIŽŠÍCH PLÁNOVANÝCH AKCÍ

Denně od 8:00 do 18:00 hodin, kostel sv. Prokopa

Otevřený kostel

Každý den naleznete otevřený kostel k zastavení a modlitbě uprostřed shonu všedního dne. Děkujeme všem průvodcům, kteří se na hlídání kostela podílejí.

16. každého měsíce 2016, kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře

Nikodémova noc

Nikodémova noc probíhá celoročně, každého 16. dne v měsíci. 16. května je svátek sv. Jana Nepomuckého, a tak vznikla tradice této modlitby vždy šestnáctého dne v měsíci. Během trvání zimního času je adorace od 19 do 21 hodin, v letním období od 20 do 22 hodin.

Osvětlení interiéru kostela je přizpůsobeno tak, aby zbytečně nenarušovalo tmu. Adorace během Nikodémových nocí není myšlena jako obvyklá adorace (během které si lidé třeba čtou duchovní četbu nebo dělají poznámky, a k tomu potřebují světlo), tma je jejím důležitým prvkem, a proto je chráněna.

K adoraci jsou zváni všichni. Každý může kdykoliv přijít a kdykoliv odejít. Aktuální seznam kostelů, ve kterých se v současné době Nikodémova noc koná, a další potřebné informace naleznete na www.nikodemovanoc.cz.

ŽĎÁR I: Poslední pondělí v měsíci od 19:00 hodin, kostel sv. Prokopa

ŽĎÁR II: Druhá sobota v měsíci od 18:00 hodin, křížová chodba fary u baziliky

Modlitby matek

Společenství Modlitby matek se v klášteře schází k modlitbě obvykle každou druhou sobotu v měsíci v 18 hodin a u svatého Prokopa každé poslední pondělí v měsíci v 19 hodin (v 17 hodin předchází setkání maminek Misijní klubko dětí). Zvány jsou úplně všechny maminky, babičky, kmotřičky i duchovní maminky.

Pátek v 17:00 hodin, fara u sv. Prokopa

Katecheze dobrého pastýře

Scházíme se na faře ve Žďáře nad Sázavou 1, každý pátek v 17 hodin s následnou možnou účastí na dětské mši svaté. Setkání je určené pro předškolní děti (cca od 3-6 let). Podstatným účelem katecheze je, aby dítě navázalo osobní vztah s Ježíšem, rozvíjelo víru, vědomě prožívalo liturgii i osobní modlitbu.

Každou druhou sobotu v měsíci v 19:30, kostel sv. Prokopa

Večery chval

Již několik let v kostele svatého Prokopa probíhají jednou za měsíc večery chval. Hudba není pouze doprovodem modlitebního večera, ale je samotnou modlitbou. Vyzpívání modlitba chval je tím nejkrásnějším prostředkem, který nám Bůh mohl dát, abychom s ním mohli ještě více prohloubit svůj vztah. Proto je otevřená všem.

1. – 4. února, Sněžné

Zimní chaloupka ve Sněžném

Zveme všechny děti od 8 do 13 let na Zimní chaloupku, která se tentokrát uskuteční ve Sněžném. Čekají nás hry, odpočinek, zimní příroda i teplo u kamen, ale hlavně dobrá parta a kamarádi. Podrobné informace a přihlašování osobně u vedoucích nebo na e-mailové adrese radka.stranska01@gmail.com. Těšíme se na setkání!

Radka Stránská a ostatní vedoucí

Víkend 12. a 13., středa 16. května, kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře

Svatojanská pout' na Zelené hoře

V roce 2018 se hlavní pout' na Zelené hoře uskuteční, dá-li Pán, v sobotu a neděli 12. a 13. května. Jedním z hlavních celebrantů bude P. Jan Balík. Rád bych Vám ho již dnes trochu představil, i když právě Žďáráci jej asi znají z obou setkání mládeže, které zde v minulosti proběhly.

P. Jan Balík je můj spolužák z kněžského semináře v Litoměřicích a narodil se o pár hodin později než já. Je členem hnutí Fokoláre a řadu let vedl Sekci pro mládež při ČBK, takže byl hlavním organizátorem několika celostátních setkání mládeže, ale i českých center při SDM. V současné době je sídelním kanovníkem Metropolitní kapitulou u sv. Víta na Pražském hradě.

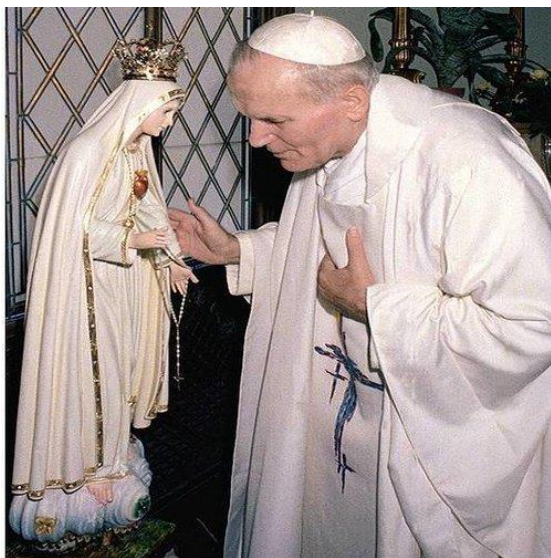
Než proběhl v roce 2016 Světový den mládeže v Krakově, napsala Anna Sýkorová rozhovor s otcem Jendou Balíkem. Na závěr mu položila otázku: „Jak bys reagoval, kdybys měl být hlavou celého Světového setkání mládeže? Vzal bys to?“

P. Jenda tehdy odpověděl: „Delší dobu si v Sekci pro mládež děláme legraci, že kdyby byl SDM v Praze, pak bychom povolali všechny bývalé spolupracovníky a šli do toho. Myslím, že by v Praze byl SDM krásný. A rád bych pro to propotil pár košil.“

Dnes už víme, že to není tak nereálné a že z oblastí fantazie a snů sestupuje tato vize do možné reality. Praha je opravdu kandidátem na pořadatelské místo příštího SDM v roce 2022. Někdo nad tím kroutí hlavou, někdo má obavy – já ale věřím, že „u Boha není nic nemožné“. Pokud Duch svatý (a papež František) rozhodne, bude to mazec, ale dobře to dopadne! Nejbližší SDM (tedy termínem, nikoliv vzdáleností) se má uskutečnit na začátku roku 2019 v Panamě. A pak? Orémus... P. Vladimír Záleský

100 LET FATIMY

Promluva Miloslava kardinála Vlka o Panně Marii

Nemáte také někdy takový pocit, že nikdy nebylo tak těžké být křesťanem, jako právě teď? Jsou, pravda, stále tisíce situace v životě, z nichž vždy znovu vystupuje do popředí otázka po Bohu. Když člověk nezasype tyto hlubiny, které se otevrou v jeho srdci, nezájmem a neutluče je tupostí, vyžadují po něm odpověď, a to je těžké. Ale kdo si ještě uvědomí, že za mnohým, co zažije, je ruka Boží? Svět, ve kterém žijeme, utíká od sebemenšího, co by mohlo být mostem k Bohu, co by na něj mohlo ukazovat. A kdopak z nás se ubrání tomuto rysu ducha času? Co je ale ještě

těžší, že někdy jako by Bůh sám nám víru dělal ještě náročnější a nesnadnější. Jako by nebylo dost zlé, že tato doba mne vzdaluje z jeho blízkosti, proč on sám ještě se proti mně obklopuje jakoby zdí nepochopitelnosti a nesrozumitelnosti? Proč mi hlásit se k němu připadá někdy takovým břemenem?

Na tyhle otázky chci hledat odpověď – ne však ve slovech, ale v životě, ve zjevu člověka nám nad jiné drahého a příkladného, u Panny Marie. Odmyslete si trochu toho růžového pozadí, kterým všechno z jejího života hned obestíráme. Podívejme se střizlivě a vpravdě biblicky na ni a přiznáte mi, že žádný v Novém zákoně to neměl tak těžké s vírou jako právě Maria.

Už hned v času jejího požehnaného stavu Bůh zavalil její srdce těžkým soužením. Josef, ještě než ji uvedl do svého domu, došel bolestné jistoty, že je v jiném stavu. A to ho mučilo: stál před otazníky, které nechápal, v pochybnostech, které nedovedl luštit. Neměl tušení o zázraku, který se udál při zvěstování. Maria mlčela. Jak by také mohla mluvit? Sama z toho byla 'celá pryč'... Což nebylo celé ono poselství nad všechno lidské chápání? Tady by musel Bůh sám mluvit. Ale on mlčel. A mlčel týdný a měsíce. Kristus ještě není na světě a už kvůli němu trpí dvě nejlepších bytostí

nevýslovné soužení. Co je to za Boha, který takhle se svými věrnými zachází? Proč je sevře do lisu a mučí tak nepochopitelně? Jaký je to Bůh, že dívce z Nazareta zaslubuje skrze anděla, že její Syn bude veliký, synem nejvyššího slouti bude, že vstoupí na trůn Davidův a království jeho nebude konce, pak jí ale dává slehnout ve stáji a vyžene ji i s novorozenětem před vrahem dětí do ciziny? A bylo to později snad lepší? Ne: ve dvanácti letech v chrámě, v Káni, na Kalvárii. Jen si všimněte dobře, že Maria musela každý krok svého života dělat v temnu víry. V celému evangeliu není jediný náznak, že by Maria byla dopředu obdařena mimořádným věděním; její Syn ji ani jediným výkladem nepřipravil dopředu na její poslání. Kdo to je Ježíš, její syn, to se musela pomalu a ustavičně učit mnohé bolestné zkušenosti. Jak tvrdé byly tyto zkoušky Boží, se nám objeví, když uvážíme, že Maria vůbec nevěděla, co my víme. My známe Ježíše divotvůrce, víme o jeho zmrtvýchvstání a nanebevstoupení. To všechno však pro Marii tenkrát ještě leželo ve tmě budoucnosti. I když byla milostí plná jako nikdo jiný, nebyla přece uchráněna před novými a novými zkouškami víry. Byla také jen poutnicí na cestě zastřené temnými mraky Boží nepochopitelnosti.

Snad se vám nelíbí situace Panny Marie, jak jsem ji ukázal. Ale taková je biblická skutečnost, ne to, čím si naše zbožná sentimentalita P. Marii obestřela. Zdaleka to není tak harmonické a vyžehlené, jak by se nám líbilo. Konečně, Kristus sám řekl takové varovné slovo: Lišky mají svá doupata, ptáci svá hnízda, ale syn člověka nemá, kam by hlavu složil. To znamená: Kdo si začne s Kristem, riskuje, že bude jako bez domova v tomhle světě, kdo se jemu oddá, musí odrazit ode všech pevných břehů tohoto světa a pustit se na širé moře nezajištěnosti. Musí, obrazně řečeno, vystoupit jako Petr z lodi a jít po vlnách. Běda, když se místo na tvář Kristovu zahledí na bouři, na zmítání vln, to jistě utone. Jen jedno ho může zachránit jako Petra – výkřik víry: Pane, zachraň mne! Právě Matouš: A Ježíš zvedl ruku, zachytil ho a řekl: Malověrný, proč jsi pochyboval?

Být křesťanem tedy znamená nejen nějak věřit v Krista, ale žádá si všechnu odvalu, protože naše víra se jen pořád čistí a zpevňuje v nových a nových zkouškách a protivenstvích. Musí to tak být, protože jinak, když je všechno pohodlné a člověku se dobře daří, víra zploští se, na všechno si zvykne, ke všemu se přizpůsobí, takže nakonec z ní, z pevné víry, nic nezůstane než povrchní nátěr, který víru jen zkompromitoval. Od strusky se zlato očistí jen v ohni. Jen v lisu pustí hroznou svou vzácnou šťávu. Panna Maria by se nikdy nestala tou, kterou dnes s obdivem uctíváme, kdyby ji Bůh tak nevýslovně často nebyl dal přepadnout zkouškami víry, které našim citům připadají kruté. A zrovna tak Boží úmysly s každým člověkem se ukáží, až když prošel pozemskou lázní zajetí a obtíží víry. Proto i všichni svatí mají na sobě rány a jizvy, které upomínají na ukřižovaného. Když mám být nějak podoben Kristu, Božímu synu, nemohu zůstat ušetřen toho, že on vezme dláto a tak dlouho tluč, až nesu rysy Kristovy.

To, co říkám, vám nezní, myslím, moc příjemně. Ale naše situace je už dost zlá, abychom si sypali nějaký voňavý příjemný pudr a brali si masky. Bůh a víra, to není nějaký hezký přídavek k životu, a rozhodně ne cesta k hezkému a příjemnému štěstí, jak jsme si navykli si je přát. Víra tohle všechno obrací vzhůru nohama a ukazuje cíl života naprosto jinde než v pohodlí a dobrém bydle. Snad vám někdy připadne, že vás Pán Bůh opustil, a tohle pomyšlení vám bude brát dech, snad pochybnosti i výsměch, které z vlastního nitra se vynoří, budou hrozit udusit poslední naději, již se držíme. Kolikrát ostří, po němž putujeme tady k Bohu, je tak úzké jako břit nože a z obou stran se před námi hloubí propast a tu jen holá víra, vyléčená ze všeho zesvětštění, nás vede krok za krokem dál.

V takových okamžicích kéž vyvstane před vámi obraz Panny Marie, té, která jako nikdo jiný procházela zkouškami víry, aby zato také dosáhla takové blaženosti jako nikdo jiný. Osud Kristův se stal osudem Marie a musí se stát osudem každého člověka, který je na cestě k Bohu. Amen

Promluvu pronesl budoucí kardinál Miloslav Vlk ještě jako kněz, zhruba tři roky předtím, než mu byl odebrán státní souhlas.

19. expedice mládeže 2017 – Vzpomínky na Umbrii

Na letošní expedici jsme se vydali připraveni jak po stránce materiální, tak i duchovní, a to za doprovodu čtyř kněží a dvou řádových sester. To byl začátek naší pouti.

Hned první den nám náš hostitel otec Mirko připomněl, jak je při pouti důležité zapojit více srdce a hlavu než nohy. Od té chvíle jsme se snažili přijímat všechna setkání a zážitky s otevřeným srdcem a myslí.

Dostali jsme možnost poznávat krásy Umbrie, učit se (nejen od svých spolupoutníků), ale i přemýšlet nad

vlastní poutí. Ze Spoleta až do Gubbia nás provázelo slunné počasí a dobrá nálada.

Největším zážitkem pro mě bylo poznávání nových lidí a možnost promluvit si s těmi, kteří zcela odevzdali svůj život Bohu a jejichž víra a odhodlání jsou velkou inspirací. Pro mě to byli například dehoniáni, v jejichž krásné zahradě jsme měli možnost noclehu nebo právě otec Mirko, s kterým jsme celou naši pout' zahájili.

Markéta Bořilová

Pro mě bylo nejkrásnější a asi mi také nejvíce dalo, že letošní výprava byly zároveň i exercicie. Přišlo mi, že v dnešní době je úžasné vidět tolik mladých lidí, kteří se společně modlí, zpívají, ale také sdílí útrapy dne, třeba když jsme "náhodou" došli až na úplný vrchol a všichni jsme byli úplně hotovi.

Vladimíra Veselá

Chtěly bychom poděkovat našemu panu faráři, otci Vladimírovi Záleskému, neboť jenom díky němu jsme se do provincie Umbrie v Itálii dostali. Muselo ho to stát velké množství sil a energie a my si toho moc vážíme. V Itálii jsme nebyli jako normální turisté, kteří touží po materiálních věcech. Jeli jsme tam jako lidé, kteří se sice neznají, ale spojuje je Bůh. Největším zážitkem pro mne bylo, když jsem vstoupila do katedrály sv. Františka ve městě Assisi. Nikdy jsem neviděla něco tak krásného. Se slzami v očích a otevřenou pusou jsem pozorovala ty krásné malby a všechno kolem. Všem bych přála, aby měli takové štěstí a možnost poznat Itálii jinak. Aby ji nevnímali jako běžní turisté na pláži a u moře, ale jako nádhernou zemi plnou dobrých lidí a poutních míst.

Karolína Schmidtová

Farní pouť do Svaté země

*„Hospodine, slyš můj hlas, když volám,
smiluj se nade mnou, odpověz mi!“ (Ž 27, 7)*

S jakými pocity či s jakými očekáváními odlétali žďárští farníci na pouť do Svaté země? Vždyť mnozí se vydali do Země zaslíbené poprvé ve svém životě. Proč tuto cestu podnikáme, co od ní očekáváme? Máme něco očekávat? Máme něco chtít? Ale my přece pořád něco chceme, pořád voláme k Hospodinu a pořád se tak trochu bojíme, aby nás uslyšel, aby před námi „nezavřel své nebeské okno“.

Po vcelku bezproblémové cestě přilétáme do Tel Avivu, kde nás přivítalo nádherné svěží ráno, právě se rozednilo a my zamířili rovnou k antickému akvaduktu na břehu moře. Krásné místo, ale otec Jeremiáš, františkánský mnich ze slovenského Hlohovce a náš průvodce nás už popohání do autobusu, protože nás toho ještě mnoho čeká. A tak to přesně bylo. Následovala hora Karmel s klášterem, poté zastávka v Haifě, krásném městě-přístavu s výstavními

baháistickými zahradami, hora Tábor s úžasnými výhledy do kraje, i přes turistický zmatek místo klidu a pokoje. Zastávka v Káni Galilejské, kde nás čeká při mši svaté obnova manželských slibů i barevná přehlídka manželských dvojic z celého světa, která je milá, úsměvná a zároveň dojemná. Téměř za tmy přijíždíme do Nazareta, místa, kde Ježíš prožil svoje dětství a mládí. Úchvatnou stavbu baziliky Zvěstování Panny Marie nelze přehlédnout, je dominantou Nazareta. Někteří z nás ještě seberou zbytky sil a vydají se na večerní růženec se světlým průvodem kolem baziliky. Modlíme se za naše nemocné a každý desátek je v jiném jazyce, ten poslední v korejštině. Následující neděli strávíme v Galileji. Mše svatá na hoře Blahoslavenství a všechna ostatní místa, která navštívíme, dávají člověku mimořádný pocit klidu, míru a pokoje. Stále dokola mě napadají slova z jedné písně: ...pokoje, který svět nemůže dát...

Následují další čtyři dny, kdy se pohybujeme v okolí Betléma a Jeruzaléma, navštívíme téměř všechna místa, která jsou pro nás křesťany důležitá. Mimořádným

zážitkem byla mše svatá na Poli pastýřů, na základech byzantského chrámu a poté návštěva baziliky Narození Páně. Nebo řeka Jordán, kde jsme obnovili své křestní sliby, děkovali svým kmotrům a zároveň prosili za naše kmotřence. Celý prostor Olivové hory a Getsemanské zahrady; na těchto místech pobýval před více než dvěma tisíci roky Pán Ježíš, tady se modlil, trpěl, byl zrazen. Naše vnímání Písma svatého se stává trojrozměrným, už navždy při čtení evangelia „to budeme vidět před očima“. Přecházíme Kidronské údolí a ve stopách Pána Ježíše vstupujeme Lví branou do Jeruzaléma. Kromě oázy klidu ve františkánském klášteře nás zasáhne obrovský mumraj, hluk, křik, vůně, pachy, prodej všeho možného v uzoučkých uličkách, v místech kudy vede křížová cesta. A bazilika Božího hrobu tento zmatek ještě umocňuje.

A vtom si uvědomím, jak velký dar – dar víry od Otce jsem dostala. Jak je svět obrovský, kolik lidí všech barev pleti, všech zemí světa a všech myslitelných jazyků sdílí křesťanskou víru. Jak na tom malém kousku země uvnitř jeruzalémských hradeb žijí lidé tří největších náboženství světa a potkávají se zde muslimové, židé, křesťané a Arméni. Jak na mnoha místech naší pouti narážíme na tisíciletou historii, skutečně stojíme na místech, kde chodil, kázal, žil Pán Ježíš a zároveň vidíme nový Jeruzalém jako moderní, pulzující velkoměsto. Ale také bídu palestinských obyvatel, špínu a nepořádek v ulicích Betléma. Vjemy a zážitky se kupí, přebíjejí, nepřetržitě se honí hlavou. Snad každého poutníka zasáhne jiné místo, jiná událost, možná každý z nás dostane jiné milosti. Teprve doma si asi plně uvědomíme, co všechno jsme měli možnost zažít a prožít.

Velké díky patří otci Jeremiášovi za jeho úžasná kázání, za jeho trpělivost nám vše stále dokola vysvětlovat. Díky také otci Vladimírovi a Tomášovi za duchovní doprovod. A hlavně, díky Tobě Pane za všechny milosti, kterých se nám ve Svaté zemi dostalo.

Jana Válková

VÝHLEDY DO ROKU 2018

Pozvání k modlitbě

Všichni se shodneme, že současná doba je velmi složitá a nepřehledná. Ať už se zaposloucháme do zpráv domácích či zahraničních, mnoho radosti v nich nenajdeme. Jako křesťané však nesmíme podléhat chmurám a špatným náladám, které mnohdy ovládají naše přátele. Právě naopak! Pokud něco chybí dnešní době, pokud něco může a má zachránit dnešní mladou generaci – je to naše modlitba. A to nejenom modlitba matek.

Před několika dny se mnozí z nás vrátili z poutě do Svaté země. Zážitků a dojmů bylo mnoho. Dotýkat se hvězdy, která označuje místo Ježíšova narození, byl silný a krásný zážitek. Ale... Chrám Božího Hrobu byl pro nás hlučným tržištěm, na kterém jako by většina příchodích zapomněla na to, co toto svaté místo připomíná. Golgota – ta studená skála, která byla svědkem posledních okamžiků Ježíšova života, je dnes svědkem proudu lidí, kteří touží mít hezkou fotku, kteří křičí na místech, kde by měli mlčet a modlit se. Je to zvláštní, i na těchto svatých místech se modlitby nedostává.

Něco špatného se stalo s naším světem. Lež se nazývá pravdou a zvrácenost variantou normy. A na svatých místech hlučí dav. Při našich modlitbách říkáme i tato slova: „Chválíme Tě, Pane, za to, že jsi silnější než smrt.“ Náš Pán již zvítězil – ale my jsme v této době zodpovědní za stav světa.

Nešetřeme tedy modlitbou – a pokud můžete, přijměte již nyní naše pozvání na modlitební Triduum, které se netradičně uskuteční na konci června 2018. Je pro všechny – tedy pro ty, kteří se nezapomněli modlit, a kteří chtějí svojí modlitbou podepřít náš svět! Moc to potřebuje! Krásné a požehnané Vánoce!

Romana Bělohávková

Byla to moje babička, která mne naučila modlitbě. Předala mi mnoho z víry a vyprávěla mi příběhy světců. Právě ona mi předala víru ve vzkříšení. Dodnes mám mezi stránkami v breviáři, který vozím všude s sebou, vložený rukopis své babičky. Je to jakási závěť zanechaná nám vnoučatům.

Papež František

Osobní asistence již sedm let patří mezi zařízení Oblastní charity Žďár nad Sázavou

Služba Osobní asistence je terénní službou Oblastní charity Žďár nad Sázavou, která vznikla v roce 2010. Jejím hlavním sídlem je Velké Meziříčí, pobočky jsou rovněž ve Žďáře nad Sázavou a v Bystřici nad Pernštejnem. Díky tomu je tak služba dostupná celému okresu Žďár nad Sázavou.

Cílovou skupinu osob, kterým je služba určená, tvoří děti od tří let, dospělí a senioři se zdravotním postižením nebo dlouhodobým onemocněním. Pracovníci k uživatelům docházejí či dojíždějí přímo do jejich místa bydliště a pomáhají zde s přípravou a podáním jídla a pití, s převlékáním a při osobní hygieně, dále pak s úklidem či nákupem. Mezi další prováděné činnosti patří nácvik a upevňování různorodých schopností a dovedností prostřednictvím procházek, trénování paměti, cvičení apod. Asistenti také pomáhají s vyřizováním běžných záležitostí, ať už se jedná o zaslání složenky, vyplňování žádosti o příspěvek na péči, vyřízení pochůzek apod. Uživatelé také mohou využít asistenty k doprovodu k lékaři, na úřady či do školy nebo do zaměstnání. Fakultativní službou je doprava.

Služba je poskytována v různých časových intervalech, i po celý den. Péče je hrazená, to znamená, že uživatel hradí dle platného ceníku hodiny poskytnuté služby.

Důležitou zásadou při poskytování služby je individuální přístup, který je uplatňován u každého uživatele tak, aby mu péče byla „šitá na míru“. Zásadní je také podpora stávající soběstačnosti a samostatnosti. Neméně důležitý je i respekt volby uživatele a zachovávání jeho práv a důstojnosti.

Blíže informace lze nalézt na webových stránkách www.zdar.charita.cz v sekci Osobní asistence. Konkrétní informace poskytne vedoucí služby Mgr. Jaroslava Pavlíčková telefon: 733 755 870 nebo 566 531 158, email: oa.welmez@zdar.charita.cz, adresa: Čechova 1660/30, 594 01 Velké Meziříčí.

Mgr. Monika Rajmová

Posvítí si na farníky u sv. Prokopa chobotničky?

Osvětlení v kostele sv. Prokopa bylo zastaralé. Už dlouho. Obětaví elektrikáři museli stále častěji a častěji lézt nad klenby, probíjet se skelnou vatou k zavěšenému svítidlu, halogen spustit na podlahu kostela, prasklou výbojku vyměnit a zase svítidlo vytáhnout zpět pod klenbu. Bylo potřeba s tím něco udělat. Hned.

Na sklonku roku 2015 tedy padlo rozhodnutí oslovit renomovaného odborníka, který má s osvětlováním církevních staveb zkušenosti. Volba padla na pana architekta Marka Štěpána. Nejenom proto, že jeho návrhy jsou odbornou i laickou veřejností respektovány a vysoce hodnoceny (navrhoval například úpravy interiéru Piaristického chrámu nalezení sv. Kříže v Litomyšli nebo osvětlení katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze), ale i proto, že jako aktivní farník z Vranova u Brna má s interiérem kostela každodenní niternou zkušenost. Sakrálním stavbám rozumí a má pro ně cit. A tak vznikl komplexní návrh osvětlení. Bude se měnit všechno. Tedy kromě osvětlení schodišťového tubusu pro vstup na kůr, které bylo vyměněno před několika lety.

„Máte tu nádherné klenby,“ dozvěděli jsme se. Je škoda, že nejsou dobře nasvětleny. „Dáme na okenní parapety svítidla, která své paprsky namíří vzhůru!“ A tak se loni, ještě před malováním, prohnali kostelem elektrikáři a kabeláž připravili. Světlo se musí lépe rozdělit. Je nutné svítit tam, kde to je potřeba – zavěsíme pod klenby svítidla a osadíme je více reflektory. Kužely světla namíříme přímo do náležitých míst. Reflektorů bude v jednom místě až šest. Pod klenbou. Aby svým vzhledem nerušily, budou zakryty. Jak? Čím? Hledáme nějaké analogie. Pod kazatelnou je zavěšen hrozen. Budou s tím zástupci památkové péče souhlasit? Ano! Proces hledání správného přístupu je možná zdlouhavý, ale opíráme se přece o profesionály, kteří svému řemeslu rozumí.

Jsou poptány firmy, které se osvětlením sakrálních staveb dlouhodobě zabývají. Firma Ateh má nejenom dobré renomé a k zakázce přistupuje aktivně a kreativně, ale nabízí i přiměřenou cenu. Zakázka je tedy jasná, zadaná a může se pracovat. Aby nebylo ponecháno nic náhodě, jsou již zakoupená svítidla dovezena do kostela a je provedena světelná zkouška. Pro jistotu. Na jistotu! Další úpravy již nebudou možné! Svítidla vytáhnout pod klenbu, namířit, rozsvítit, zase spustit, zkorigovat, opět vytáhnout... Celé odpoledne skoro až do noci. Chlapi nad klenbou jsou zmrzlí, a když přijdou dolů, padají z nich chomáče skelné vaty. Brrr.

Architekt navrhuje poslední estetické úpravy, památkářky spokojeně přikyvují. Jak jednotlivé reflektory namířit správně tam, kam mají svítit? Jak směr operativně korigovat? Dodavatel přichází s návrhem použít flexibilní, avšak dostatečně tuhé trubky. Jako z nějaké sci-fi. Opláštění bude. Jako hrozen. Bezvadné jak víno!

Jak ale ladné křivky, navržené architektem, převést do reality? A z jakého materiálu? Dodavatel má osvědčenou spolupráci s umělcem, jehož řemeslo již skoro

vymizelo – s kovotlačitelem. Tvar hroznu vytlačí z rovného plátu plechu. Nadvakrát. Pak spojit. Svařit. Začistit. Natřít. Patinovat. Tak aby svítidlo zapadlo do interiéru kostela. Ke klenebním žebřům. Ke křížové cestě a oltářnímu stolu akademického sochaře Karla Stádníka. K výplni zábradlí na kůru.

Do Vánoc??? Nemožné! A tak bude zpod klenby viset šestnáct flexitubic – jako chapadla chobotnic. Doufejme, že ne na dlouho. Také budou následně zakryta svítidla na parapetech a jedno svítidlo na zdi presbytáře tak, aby neoslňovala. Zato potom se bude moci náš kostel sv. Prokopa pyšnit kvalitním osvětlením od renomovaného architekta, s kvalitními a úspornými zdroji s dlouhou životností.

Nové osvětlení spotřebuje přibližně pětinu energie proti stávajícímu, a tak i něco ušetříme. Výměnam výbojek je definitivně odzvoněno – ledková svítidla vydrží mnoho let. A tak přeji nám všem, ať máme kvalitně nasvícený pohled nejenom na interiér kostela a své kancionály, ale i na Toho, kvůli kterému do našeho chrámu chodíme. Hezké Vánoce!

Ing. Martin Müller

Křesťanská mateřská škola ve Žďáře

Úvahy o křesťanské školce jsou ve Žďáře již od revoluce. Od 1. července 2018 otevře svůj provoz tzv. dětská skupina (zjednodušeně lze vysvětlit, že je to malá mateřská škola) pro 12 dětí v prostorách Orlovny, které se budou na jaře za tímto účelem upravovat. Pokud bude dostatečný zájem, v budoucnu by se z této dětské skupiny mohla stát plnohodnotná školka pro více dětí, kterou by zřizovalo brněnské biskupství.

Stavební úpravy a provoz bude zajištěn z fondů Evropské unie, ale je potřeba vybrat navíc 300 000 Kč na vybavení a pomůcky. Peníze je možné darovat v obou žďárských farnostech nebo přímo na účet 2001215440/2010. Další možnosti, jak pomoci nejen finančně, jsou sepsané na www.hvezdickazr.cz.

Bližší informace mohou podat Dana Trávníčková a Jan Šedo na telefonním čísle 777 129 639 nebo na e-mailové adrese info@hvezdickazr.cz.

Velice vás prosíme o modlitbu za zdar této aktivity.

Soutěž (nejen) pro děti!

Nakreslete návrh loga budoucí školky! Do svátku tří králů je možné v sakristiích obou farních kostelů nebo na email info@hvezdickazr.cz odevzdat návrh na logo školky a následně budou vybrané výtvary oceněné tematickými výhrami. K návrhu připojte jméno a telefonní číslo nebo email (v případě dětí na rodiče).

Dana Trávníčková, Jan Šedo

VÁNOČNÍ RŮZNOČTENÍ

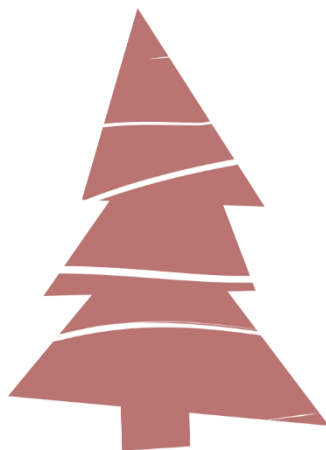
Ztracený advent a nečekané Vánoce

Slyšel jsem nedávno promluvu, ve které se kazatel shromážděných lidí na úvod zeptal: „Jak se vám daří prožívat advent, jak se připravujete na oslavu Kristova narození, byli jste nebo jste bděli? Daří se vám prožívat dobu adventní jako čas modlitby a čekání, připravovat cestu Pánu?“

Posluchači byli zjevně potěšeni tím, že nemuseli na tyto otázky osobně odpovídat. Většina z nás totiž žije úplně stejně, ať je advent nebo advent není. Možná se někdy vzbchopíme jít na ranní roráty, ale pro většinu současníků je období adventu jedním z nejhektičtějších v roce. Komplikuje se nám to i tím, že jsme na konci kalendářního roku, v práci děláme uzávěrky, účastníme se vánočních večírků a vánočních koncertů. Z období přípravy se stalo období slavení a honění se, abychom po Vánocích mohli odjet na dovolenou. Advent se nám nějak ztratil.

Je před Vánocemi a máme mnoho starostí s tím, co je třeba ještě udělat, zařídit. Chceme stihnout koupit nějaký dárek pro své nejbližší, uklidit a někdo do toho ještě peče cukroví. Některým ještě k tomu leze na nervy, že mnohde už svítí vánoční stromek a v obchodech zní koledy. My kněží se můžeme tvářit, že jsme nad věcí, ale ve skutečnosti jsme dětmi své doby. Sice nekupujeme dárky a nepečeme cukroví, ale také chceme mít uklizeno a hlavně máme kněžské služby až nad hlavu. Z určitého pohledu se tomu nevyhnou ani sestry v klauzurovaném klášteře. Možná jen v sobě nemají tu zvláštní touhu, aby už konečně byl svátek svatého Štěpána, a tím vlastně po Vánocích..

Z kazatelen zní slova o tom, jak se nemáme honit a nepropadnout předvánočnímu shonu, jak máme bdít na modlitbách a připravit cestu tomu, který přichází. Přitom už nikdo není zvědavý na jakékoli další požadavky, natož na moralizování. I mnozí z těch, kdo mají v srdci upřímnou touhu s Pánem žít a Jemu sloužit, se cítí při poslechu těch slov tak bídňě, jako by na ně bylo nakládáno jen další břemeno, které prostě v tom množství povinností a úkolů konce roku v práci i doma už nejde unést. Co s tím? Jak nežít v iluzi a přitom nerezignovat na jakékoli prožívání adventu? Co vlastně od nás v této situaci Pán očekává? Zdá se, jako by bylo vše hlavou dolů, ale možná je to jen jinak a uprostřed změn se rodí něco nového. Jedno je jisté. Nejprve musíme vzít vážně historickou a kulturní realitu, ve které se ocitáme, a přestat mentorovat a naříkat.

Nemohu jít přece na náměstí podříznout vánoční strom se slovy, že ještě nejsou Vánoce, nemohu ignorovat zvyky, které dnes patří do předvánočního období a násilně lidi vracet do doby minulé. Budu-li v sobě živit vnitřní našťvanost a otrávenost, nikomu tím neprospěji. Musí přece být řešení, abych i v této uspěchané době zcela nerezignoval na duchovní hodnoty spojené s adventem a Vánocemi a neminul to podstatné.

Povzbudila mne myšlenka, že Ježíš při svém narození přišel do reality společnosti a kultury tehdejší doby, aniž by ji měnil. Naplnil ji prostě svou přítomností. Ačkoli se narodil v chlévku a v chudobě, jak to nikdo nečekal, našli ho prostí pastýři, objevili ho mágové, poznali ho Simeon a Anna v chrámu. Každý ho poznal v tom svém. Mnozí ho ale nepoznali a nepřijali právě proto, že se nevešel do jejich představ. Věřím, že advent je dobou čekání, ale domnívám se, že je to On, kdo spíše čeká na nás, než my na Něho, a že až se přece jen zklidníme a zastavíme, budeme vnímat, že je nám blízko. Věřím, že Ježíš stále přichází a že se může narodit i v maštali našeho shonu, našich nákupů, večírků a koncertů. A tak se modlím, abych ho objevil i uprostřed své práce a starostí, ve své únavě i při setkání s přáteli, a nečekal, až se naplní MÉ představy o Vánocích a přípravě na jejich slavení.

P. Vojtěch Kodet

Bůh se stává malým a slabým, nechce ti způsobit nic zlého

Vánoce jsou tím nejpodivuhodnějším svátkem, který existuje. Jsou překvapením, které Bůh připravil lidem.

O Vánocích totiž živý a všemocný Bůh ukazuje plnost svého milosrdenství tím, že se z lásky stává zcela malým a slabým. Stvořitel se vydává svému stvoření, aby mu dokázal: „Podívej se, nechci ti způsobit nic zlého.“

Dítě Vánoc nám říká: „Já jsem Bůh, který se stal člověkem. Chci vám dokázat, že jsem Láska, že vás miluji a že vám nejsem schopen učinit nic zlého.“

Znáte milost našeho Pána Ježíše Krista: on, ačkoliv bohatý, stal se pro vás chudým, abyste vy zbohatli z jeho chudoby. (2 Kor 8, 9)

Podle bratra Efraima

Světec z novény

V posledních měsících jsme se v obou farnostech opakovaně setkávali k modlitbě za naše nemocné. O přímlovu jsme prosili kandidáty svatořečení – mnozí z nich žili docela nedávno a docela blízko a jsou nám příkladem křesťanské víry prožívané do krajnosti. Blahoslavená Marie Restituta Kafková, rodačka z brněnských Husovic, byla popravena nacisty 30. března 1943 ve Vídni. P. Jan Bula byl na základě procesu vykonstruovaného komunistickou státní bezpečností popraven 20. května 1952 ve věku 31 let v Jihlavě. 3. srpna 1952 byl tamtéž popraven osmatřicetiletý P. Václav Drbola, který byl nezákonně odsouzen v souvislosti se zinscenovaným babickým procesem. Josef kardinál Beran byl politickým vězněm obou režimů a po dlouholetém pronásledování byl donucen odejít do římského exilu, kde později zemřel a je dodnes pochován v kryptě svatopetrské baziliky.

P. Josef Toufar

Narodil se 14. července 1902 v malé vesnici Arnolec u Polné. Druhý den byl pokřtěn ve farním chrámu ve Zhoří jako Josef Jindřich. Vyrůstal se čtyřmi sourozenci v rodině Josefa Toufara st., hostinského, sedláka a starosty obce.

Začátkem října 1928 vzbudil v Německém (dnes Havlíčkově) Brodě úsměvný rozruch – nastoupil totiž do gymnaziální primy mezi jedenácti a dvanáctileté žáky jako šestadva-

cetiletý muž. Spolužáci mu začali laskavě přezdívat „děda“ – na otázku, proč se přihlásil na náročná studia v tak pozdním věku, jasně a odhodlaně odpovídal, že usiluje naplnit svoji touhu: stát se knězem a sloužit lidem.

Spolužáci ze semináře vzpomínali na Toufarovu nevšední píli a houževnatost, se kterou studoval. A připomínali jeho zbožnost, která byla mužná a vroucná. Po okupaci nacistickým Německem a po vypuknutí II. světové války byl jáhen Josef Toufar 29. června 1940 na svátek sv. Petra a Pavla biskupem Mořicem Píchou vysvěcen v Hradci Králové na kněze.

Prvním Toufarovým kaplanským působištěm se stala rozlehlá farnost Zahradka u Humpolce. Na své první působiště přišel již jako zralý, vyrovnaný a svěží muž a naprosto otevřeně a upřímně tu žil své kněžské povolání. Pomáhal lidsky a duchovně formovat mládež, za války byl oporou svým farníkům a kryl řadu protinacistických

aktivit. Opravuje kostely, pomáhá místním židovským rodinám i sociálně slabým, nebojácně a vlastenecky káže. Z Toufárovy kněžské pastorace a inspirace se zrodila tři kněžská povolání, mezi nimiž vyniká postava Mons. prof. Karla Vrány, významného českého filozofa, teologa, esejisty a vydavatele.

Po komunistickém puči v únoru 1948 proti němu vystoupili komunističtí funkcionáři, kteří začali agresivně na hradeckém biskupu Píchovi požadovat Toufárovo přeložení do jiné farnosti. Na podporu Josefa Toufara a proti jeho přeložení tehdy vznikla v Zahrádce a okolí petice, kterou podepsaly tři tisíce farníků, ale také lidé jiného vyznání i občané stojící mimo církev. Pod nepolevujícím politickým tlakem nakonec sám Josef Toufar rezignuje a biskupskou konzistoř žádá o přeložení do nedaleké farnosti Číhošť, kam se stěhuje 16. dubna 1948.

Do této dramaticky rozbourené doby přichází zvláštní znamení. 11. prosince 1949 (tehdy 3. neděle adventní) se v číhošťském kostele, právě ve chvíli Toufárova kázání, podivuhodně rozkývává dřevěný oltářní křížek a zůstane stát nakloněn a zkroucen ke kazatelně s mírným převisem. Záhadný úkaz vidělo 20 svědků. Událost v Číhošti se roznesla po celých Čechách a do zapadlé vesnice se sjíždějí stovky poutníků i zvědavců. Po pár týdnech státní aparát rozjíždí zbrkle drtivou akci, na kterou kladou špičky stranického aparátu (komunistický prezident Gottwald, ministři Čepička a Kopecký) velký důraz – využít této příležitosti a vypořádat se s nepřítelem. Faráře chtějí donutit ke lživému doznání, že sám hýbal křížkem, a ukázat tak křesťanské náboženství jako podvodné opium pokrokového lidstva. Josef Toufar má být pak veřejně, před celým národem obviněn v politickém vykonstruovaném soudním procesu z toho, že jako podvodník s křížkem hýbal za pomoci gum a pér.

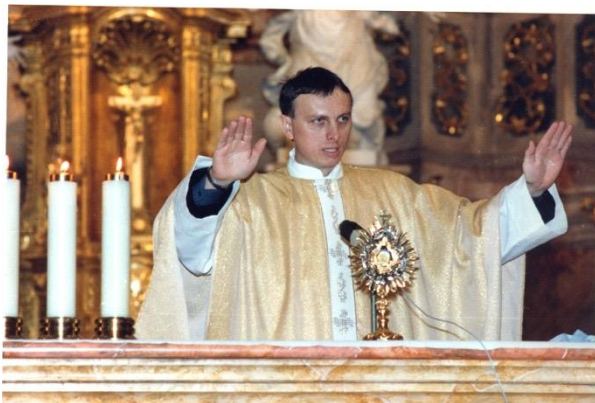
P. Josef Toufar je ve večerních hodinách 28. ledna 1950 tajnou státní bezpečnosti unesen z číhošťské fary, odvezen do valdického vězení a tam brutálně vyslýchán speciální sedmičlennou Instruktažní skupinou Státní bezpečnosti. Jenže něco „neklape“ – technikům od StB se v číhošťském kostele podvodný mechanismus nedaří sestrojít tak, aby fungoval, a kněz Josef Toufar ve valdických kobkách bude po následující čtyři týdny trápen a sadisticky ubíjen k smrti. Nemá se k čemu přiznat, je nevinný.

25. února 1950, kolem půl deváté večer Josef Toufar umírá po operaci ve Státním sanatoriu v Praze v Legerově ulici. Následně je pitván a jeho mrtvé tělo zahrabáno v hromadném hrobu na hřbitově v Praze-Žabovřesce. Toufárova jména je však propagandisticky zneužito v právě natáčeném filmu Běda tomu, skrze něhož přichází pohoršení.

Na svátek svaté Anežky České v roce 2014 bylo tělo P. Josefa Toufara exhumováno z žabovřeského hřbitova a po odborných expertizách v neděli 12. července 2015 uloženo v Číhošti.

Předešli nás...

V příštím roce si připomeneme výročí čtyř kněží se vztahem ke Žďáru, kteří nás předešli na věčnost:

P. Vladimír Cyril Hron, člen 3. řádu dominikánů, zemřel náhle v nedožitých 61 letech v Chodském Újezdě ve čtvrtek 28. května 2015 na svátek Krista Nejvyššího Velekněze. Narodil se v Jihlavě 7. června 1954, na kněze byl vysvěcen 12. prosince 1992 v Praze. Působil v Lubech u Chebu, v Neurazech i na jiných místech a především v

Plané u Mariánských Lázní, než musel odejít do invalidního důchodu, ve kterém pokračoval službou ve společenství FATYM podle svých možností. Primiční mši svatou ve žďárské bazilice Nanebevzetí Panny Marie a sv. Mikuláše slavil 13. prosince 1992, tedy před pětadvaceti lety.

P. Josef Krchňavý, administrátor žďárské klášterní farnosti, zemřel před pěti roky, 10. října 2012. Po zádušní mši svaté 17. října 2012 v bazilice Nanebevzetí Panny Marie

a sv. Mikuláše ve Žďáře nad Sázavou byl druhého dne pochován do rodinného hrobu na Ústředním hřbitově v Brně. Narodil se 19. března 1925 ve Džbánicích (farnost Trstěnice u Moravského Krumlova), na kněze byl vysvěcen 5. července 1949 v Brně. Kněžské působení zahájil jako kooperátor ve Tvrdonicích a ve Znojmě u sv. Kříže, po vykonání základní vojenské služby pak pokračoval v Tišnově, Boskovicích a ve Slavkově u Brna. Od roku 1963 působil jako administrátor v Modřicích s excurrentem Moravany, od roku 1974 pak 25 let jako farář ve Žďáře nad Sázavou II; posledních 13 let pak ve Žďáře vypomáhal.

P. Peter Kolarovič se narodil 14. října 1953 ve slovenských Topolčanech., pocházel z obce Ludanice a záhy se rodina přestěhovala do Bernolákova. Po středoškolských studiích byl přijat na VŠ elektrotechnickou, ale krátce nato se rozhodl pro bohosloví. Protože měl na Slovensku problémy, odešel do Sloupu v Čechách, kde pracoval v ústavu pro mentálně postižené. Teprve po absolvování vojenské základní služby se mu podařilo zahájit studia v Litoměřicích r. 1976. Vysvěcen byl roku 1981 kardinálem Tomáškem. Během studia vstoupil tajně v Plzni v roce 1978 k dominikánům; první sliby složil r. 1980, doživotní v Plzni r. 1983. Po studiích

nedostal státní souhlas, a tak musel nastoupit jako pomocný dělník do průmyslového podniku v Bernolákově, kde bydlel u rodičů. Později sloužil s vyloučením veřejnosti mše sv. v místním kostele. Státní souhlas obdržel až roku 1984 a nastoupil na první kaplanské místo do Slavkova u Brna. Následoval téhož roku Žďár nad Sázavou a jeho farnost sv. Prokopa, později Hrotovice, místo, kde ho StB zjevně začala sledovat a pronásledovat. Po inscenované autonehodě byl podroben záhadné nevyžádané léčbě psychofarmaky, o které lékaři odmítli podat rodině zprávu. Od r. 1988 působil v invalidním důchodu výpomocně dál v Hrotovicích. Po roce 1994 začal působit jako výpomocný kněz na Slovensku v Blatném u Sence; odtud odešel roku 1996 do Košic, kde působil v dominikánském klášteře. Po delší těžké nemoci zemřel 3. dubna 2002 před patnácti roky. Pochovaný je v Bernolákově.

Před 40 roky se stal farářem v klášterní farnosti **P. Jan Kubát**, narozený ve Vsetíně 5. dubna 1936, ordinován 1958. Nastoupil v roce 1967, odešel 3. prosince 1974 do Radostína nad Oslavou, poté do Rožné nad Pernštejnem. P. Jan se snažil dlouhá léta o všestranné povznesení farnosti. Velmi se zasloužil o znovuoživení poutních svatojanských slavností na Zelené hoře a o liturgické proměny chrámových prostorů farního i zelenohorského kostela. Stál s Ing. Pohankou u pozapomenutého prvního pokusu o prohlášení Zelené hory Národní kulturní památkou a památkou světového kulturního dědictví UNESCO v letech 1968 a 1969. Byl také nadšeným příznivcem chrámové hudby a velmi mu záleželo na fungování chrámového sboru. Příkladná byla jeho spolupráce s varhaníkem Vojtěchem Starkou. Snažil se také oživit liturgické prostory vhodnou duchovní koncertní hudbou (prof. Veselá aj.), přednesem poezie a Žďárské kroniky (prof. Radovan Lukavský) a výstavami duchovního umění (grafika Bohuslava Reynka). Za jeho působení kolem něho vyrostla generace mladých ministrantů, z níž se později rekrutovali i žďárští kněží P. Brychta, P. Kabrda a jáhen Vladimír Lacina. To vše neuniklo bdělému oku státního dozoru, a tak v době normalizace musel odejít do Radostína nad Oslavou.

Pro úplně nejmenší: Krámek babičky Strouhalové

Babička Strouhalová měla malý krámek na rohu Dlouhé ulice, tam, jak se chodí po schůdkách dolů do městského sadu. Nebyl to krámek s dveřmi a s výkladní skříní -, kdepak, na to babička Strouhalová neměla. Její krámek byl jediný malý stolek a nad ním velikánský deštník. Na stole ošatka s jablky, několik pytlíků s burskými oříšky, v sklenici lízandy na hůlčičkách a v skřínce pod skleněným víkem sladové bonbony a kokosové koláčky, to bylo babiččino zboží.

Před Vánocemi vyložila babička Strouhalová ve svém krámku také ještě jiné věci: čokoládové figurky, balené i nebalené, cukrové hvězdy a všelijaké jiné kousky na stromček.

Lidé se divili a říkali: „Copak vás to napadá, babičko, copak si myslíte, že u vás někdo bude kupovat takové věci? V Dlouhé ulici a na náměstí a všude v městě je krám na krámě a ve všech tolik krásných kousků, poběží on zrovna někdo sem k vám.“

Ale babička se jen usmívala: „Když já musím ty věci také mít. U mne, abyste věděli, u mne nakupuje sám Ježíšek. Ten by dělal dílo, kdyby přišel, a já bych neměla nic na prodej.“ Tomu se lidé smáli. Ježíšek – a nakupovat u babičky Strouhalové! Nikdo tomu nevěřil, ale já už tomu věřím, poněvadž mi babička Strouhalová jednou pověděla, jak to je.

Ježíšek, povídala, má před Vánocemi vždycky mnoho práce. To víš, těch dětí všude a každé něco chce. Sám by na to nestačil, a tak mu musí vypomáhat kdejaký anděl a svatý v nebi. Svatý Petr pozlacuje ořechy, svatý Kryspín, patron ševců, leští botky, které budou nadělovány pod stroměčky, svatá Cecilie, slavná muzikantka, ladí trumpetky a potahuje bubny, svatý Florián, to je patron hasičů a kominíků, připravuje svíčky a prskavky – kde kdo, každý má plné ruce práce. Jen Mikuláš nemusí nic dělat. Je ještě unavený po své nadílce, a tak si hová u nebeských stáložárných kamen, to je, víme, slunce, pěkně pohodlně natažen na oblaku jako na otomanu.

Ježíšek si zapisuje všechny děti v notýsku, aby věděl, co komu nadělit. Jen děti, které zlobí a neposlušují nebo nechťejí jíst polévku nebo si nečistí pořádně zoubky, takové tam v notýsku zapsány nejsou a pro ty také Ježíšek nic nechystá. Jejich tatínkové a maminky sami píší Ježíškovi: Našemu Ládíkovi nebo naší Andulce nebo jak už se ty nehodné děti jmenují, tomu našemu neposluchovi a neposedovi, Ježíšku, nenaděluj nic! Metlu nebo rákosku už máme a nic jiného nezasluhuje.

No a tak se stane, že Ježíšek na nehodné děti s ničím nepamatuje. Už je Štědrý večer, kapr už je usmažen, jablkový závin je upečen – ale nehodné dítě nemá na stroměčku ještě docela, docela nic.

Ježíšek zatím naděluje hodným dětem. A když to vidí rodiče nehodných dětí, přece je jim jich líto. Otevřou okno a vyhlíží Ježíška, kdy poletí kolem. Abys věděla: za starých časů jezdíval Ježíšek po světě v zlatých saních, tažených stříbrnými koníky. Ale teď má krásné letadlo s andělskými křídly a poletuje v povětří. Ale kdepak jsme to přestali?

Už vím, u těch rodičů. Dívají se z oken, pokukují po ulici. A když letí Ježíšek kolem, volají: Na slovíčko, milý Ježíšku! Psali jsme ti, abys našemu Ládíkovi nebo naší Andulce nic nenadělil, ale přece jsme si to rozmyslili. Ládík – nebo Andulka – se teď před Vánocemi náramně polepšili, poslouchají a jsou hodní a vůbec dělají dobrotu, a tak bys jim měl přece jen něco dát pod stromček, je pořád ještě prázdný, jak jej hajný v lese uřízl.

Dobrá, povídá Ježíšek, když myslíte, tak jim taky nadělím. Ale napřed, to musíte uznat, napřed musím k hodným dětem. Jak pak by k tomu přišly, aby nedostaly nic. Já totiž mám sebou jen tolik věcí, kolik bylo objednáno -, a pro vašeho Ládíka anebo pro vaši Andulku nebylo objednáno nic.

A tak naděluje Ježíšek napřed hodným dětem. A když je se vším hotov, rozpomene se i na ostatní, co se polepšily teprve před Vánocemi. Ale to je těžká věc. Už je pozdě, všechny krámy v městě už jsou zavřeny, v ulicích je ticho, ani za milion už bys nic nekoupil. Ježíšek smutně věší hlavu. Stafraporte, říká, tohle je mela, copak já jim teď nadělím?

Ale potom se pukne prstíčkem do čela a rozpomene se: Jak jen jsem mohl zapomenout na babičku Strouhalovou tamhle na konci Dlouhé třídy! Ta svůj krámek jistě ještě nesložila. Otočí se a už letí sem ke mně. Já už na to každý rok pamatuji a беру si na Štědrý den vždycky více zboží do krámku. Letadlo se snese dolů před můj krámek, Ježíšek vesele zavolá:

To jsem rád, babičko, že jste ještě nešla domů! Co já bych si bez vás počal – musím podělit ještě tolik dětí a nemám kde nic tu nic a do nebe už se vracet nemohu.

Potom skoupí celý můj krámek. Pomohu mu všechno naložit do letadla a Ježíšek platí. Vytáhne pytlíček sešitý z dvou obláčků, a vysází mi na prázdný stolek řádku hvězdiček. Hvězdičky, abyste věděl, jsou Ježíškovy peníze.

Dobrá, řekl jsem babičce, to je moc zajímavé, děkuji vám pěkně, paní Strouhalová, že jste mi to pověděla. Ale ještě mi řekněte, kam dáváte ty hvězdičky?

Jste vy ale zvědavý, hrozila se babička, ale když už jsem vám pověděla všechno, povím i tohle. Já si hvězdičky nenechám, kdepak! Když Ježíšek odletí, složím krámek na vozík. Ale než se rozjedu k domovu, vyhodím hvězdičky nahoru nad hlavu. Hvězdičky letí a letí, až se přilípnou na nebesa a odtamtud potom svítí do svaté noci...

Tak. Tohle mi povídala babička Strouhalová. Jsem rád, že mi to vypravovala, aspoň teď vím, proč zrovna na Štědrý večer svítí na nebi vždycky tolik hvězd. *Frank Wenig*

Červnová „pracovní dovolená“

Před rokem jsme ve Žďáře přivítali skupinku britských a českých dobrovolníků, kteří týden pracovali na terénních úpravách na Santiniho Dolním hřbitově. Hřbitůvek se letos podařilo otevřít a během celých letních prázdnin jej navštěvovali nejen turisté, ale i Žďáráci, z nichž mnozí na tomto místě nikdy v životě nebyli, přestože kolem něj třeba i denně chodí. Britští přátelé s velkou radostí reagovali na zprávy o zpřístupnění hřbitova a navrhli nám, že by ve Žďáře rádi podpořili další zajímavý projekt.

Šestici dobrovolníků z Velké Británie přivítáme ve dnech 25. až 29. června 2018 a opět k nim hledáme šest dobrovolníků z České republiky. Zkušenosti z loňského roku ukazují, že zdaleka nešlo jen o zajímavou práci – mezi účastníky vznikla mnohá přátelství a někteří z loňských britských dobrovolníků se letos do Česka i do Žďáru na několik dní vrátili.

V současné době doladíme s nadací The Friends of Czech Heritage poslední detaily letošní brigády – půjde znovu o nenáročnou terénní, úklidovou a možná i snadnou stavební práci. Stejně jako vloni bychom s Angličany v neděli 24. června rádi znovu navštívili některou ze zajímavých kulturních památek na Vysočině.

Bližší informace o akci vám poskytne Zbyněk Vintř (zbvintř@seznam.cz, mobil: 777 110 829), u kterého se mohou přihlašovat případní zájemci. Těšíme se na zajímavý letní týden s vámi!

Zbyněk Vintř

FARNOST ŽĎÁR NAD SÁZAVOU – I

Obvyklý pořad nedělních bohoslužeb: 7:30, 10:30 a 18:00

Bohoslužby v týdnu:

Úterý, čtvrtek, pátek a sobota v 18:00, středa a první pátek v 8:00

Návštěvy nemocných: První pátek v měsíci a dle potřeby.

Duchovní správce: R.D. Mgr. Blažej Hejtmánek

Kontaktní adresa: Fara u svatého Prokopa, Tvrz 12,

591 01 Žďár nad Sázavou 1

Telefon: 566 625 943

Mobil: 728 370 027

E-mail: zdar-mesto@dieceze.cz

Web: www.zdarskefarnosti.cz

Kancelářské hodiny: Středa 10:00 – 12:00 a 14:00 – 18:00

FARNOST ŽĎÁR NAD SÁZAVOU – II

Obvyklý pořad nedělní bohoslužby: Mše svatá vždy v 9:00.

Mše svatá na Zelené hoře: Každou sobotu v 16:30 s nedělní platností.

Bohoslužby v týdnu: Pondělí, středa a pátek v 17:15, čtvrtek v 17:00 adorace

Farář: R.D. Mgr. Vladimír Vojtěch Záleský

Kontaktní adresa a služby nemocným: Římskokatolický farní úřad,

Klášter 2, 591 02 Žďár nad Sázavou 2

Telefon: 566 625 190

Mobil: 607 736 851

E-mail: zdar-klastern@dieceze.cz; zalesky@dieceze.cz

Web: www.zdarskefarnosti.cz

Návštěvy nemocných jsou každý první pátek v měsíci a na požádání. Pokud víte o někom, kdo je dlouhodobě nemocný nebo v nemocnici a přistupoval ke svátostem, informujte nás prosím o něm.

Zpravodaj žďárských farností, Vánoce 2017: Redakční návrh P. Vladimír Záleský, P. Blažej Hejtmánek a Zbyněk Vintr. Do zpravodaje přispěli texty farníci obou farností, autoři jsou uvedeni u článků. Obrázky archiv farností a internet. Tisk Unipress. Pro interní potřebu vydávají obě žďárské farnosti.

Návrhy článků pro velikonoční číslo zpravodaje: Chcete-li publikovat pozvánku nebo informace ve velikonočním čísle společného farního zpravodaje, předejte své návrhy do **17. února** příslušnému duchovnímu správci.

V Betlémě se nedaleko baziliky Narození Páně nachází tzv. Mléčná jeskyně. Podle tradice se zde na útěku do Egypta zastavila Svatá rodina, aby matka Spasitele mohla nakojit svého Syna. Mateřské mléko podle legendy ukápo na zem a zbarvilo kameny do bíla. Nedaleko jeskyně s bílými kameny se nachází klášter řeholnic z kongregace Panny Marie Královny míru. Komunita má své řeholní domy po celém světě v místech postižených válečnými konflikty: ve Rwandě, na Pobřeží Slonoviny, v Bosně a Hercegovině, v Palestině a na dalších místech. Povoláním řeholnic je neustálá adorace a modlitba za mír. Jejich přítomnost na místech nedávných válek je inspirována Ježíšovou výzvou: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám.“ (Jan 14, 27)